

Posudek diplomové práce

Tematické konstanty v románech Alda Palazzeschiho,

kterou předložila bc. Jana Hendrychová

na oboru italianistika, ÚRS FFUK v Praze, červen 2016

Jana Hendrychová se ve své práci zaměřila na románovou tvorbu originálního básníka a prozaika italského Novecenta Alda Palazzeschiho. Rozhodla se pro výběr tří románů, které jsou považovány za vrcholy jednotlivých tvůrčích etap Palazzeschiho prozaika: *Il codice di Perelà* (1911), *Sorelle Materassi* (1934) a *Il doge* (1967). Uvedená díla analyzovala s důrazem na motivické konstanty, jež Palazzeschiho tvorbu bez ohledu na její formální proměny provázejí od začátku až do konce. Volba právě těchto tří románů byla šťastná, protože se diplomantce podařilo bezpečně postihnout autorovu věrnost několika motivům a tématům a ukázat, jak s nimi v průběhu času a pod vlivem měnícího se literárně-historického kontextu pracuje. Přičemž je dobré rovnou předeslat, že Palazzeschi není takzvaně „snadný“ autor, v tom smyslu – i pokud odhlédneme od formální náročnosti próz jeho prvního a třetího období –, že se vzpírá jednoznačným interpretacím, zjednodušujícímu pohledu, tezí. Diplomantka si toho byla vědoma, a proto se nesnaží o výklad Palazzeschiho románového světa, spíše podnětně a citlivě mapuje autorovu tvůrčí pouť.

Práce je rozvržena přehledně, po faktografickém úvodu, v němž jsou představena autorova bio-bibliografická data i širší historicko-kulturní pozadí jeho života a díla, následuje část stěžejní, analytická. Ta je po mém soudu velice zdařilá. Oceňuji zejména komparativní přístup ke třem rozebíraným románům, kdy si diplomantka všímá pojící a/i proměnlivé role všech „neuchopitelných, lehkých“ protagonistů: Perelà, Remo, Doge jsou skutečně klíčem k lepšímu přístupu k jádru Palazzeschiho poetiky. Jana Hendrychová však nerezignuje ani na formální a jazykovou analýzu, zdůrazňuje zejména příznačnou divadelnost románů,

teatralizaci autorových narativních textů. Oceňuji i to, že diplomantka bere v potaz i autorovu básnickou tvorbu, zejména v raném období, a nalézá v ní zárodky motivických konstant Palazzeschiho próz.

Připomínky bych vznesla jen k nedostatečnému postižení vztahu románu *Il codice di Perelà* ke kontextu futurismu a románu *Il doge* k neoavantgardní poetice. Diplomantka si je vědoma toho, že Palazzeschi byl futuristou „sui generis“ (několikrát ostatně autorovu svéráznost zmiňuje v úvodní části práce) a že jeho vztah k italské neoavantgardě a jejím představitelům byl složitý (viz výmluvný citát na s. 13 práce), nicméně oba tyto kontexty by si zasloužily pečlivější a hlubší analýzu a zamyšlení: do jaké míry je *Perelà* futuristický román? Diplomantka jej sice za futuristický považovat odmítá, ale zároveň tvrdí, že se Palazzeschi při psaní nechal inspirovat Technickým manifestem (ten je však až z roku 1912). Zde by bylo třeba se zamyslet nad povahou lehkého a pasivního! protagonisty, muže z kouře, který má s charakteristikou akčních futuristických hrdinů pramálo společného. Palazzeschiho vztah k neoavantgardě, která si ho chtěla tak trochu přivlastnit, by vydal na samostatnou práci. Chápu, že je to komplexní téma, nicméně alespoň skutečnost, že Palazzeschi nikdy nerezignoval na příběh ani na sdělení (a diplomantka tuto skutečnost ve své práci dokládá), by mohla být odrazovým můstkem k uchopení tohoto problému.

Stylistická úroveň práce je trochu nevyvážená, propady nacházíme zejména v úvodní části, kde narazíme na hrubé chyby: („básně se objevili“, s. 8; „tyto léta“, s. 16; „Maeterlincka, Jammeho“, s. 18), překlepy: datace fašismu: („1922-1934“, s. 25, místo 1943), nedotažené formulace („sám sebe odmítá považovat za statického [?] básníka, **ale** za kejklíře své duše...“, s. 19). Naštěstí v dalších kapitolách už na tyto lapsy nenarážíme, a pokud jde o faktografickou správnost výkladu v úvodní části, není mu co vytknout, až na dataci otištění manifestu „Il Controdolore“ v časopisu Lacerba. V práci je uvedeno datum „29.

3. 1913“ (s. 24), ale manifest vychází až v druhém čísle druhého ročníku, 15. ledna 1914, poté, co by poprvé zveřejněn samostatně 29. prosince 1913.

Autorčiny vlastní překlady úryvků jsou vesměs zdařilé, práce se opírá o kvalitní sekundární prameny.

Závěrem: Diplomová práce Jany Hendrychové je samostatná, podnětná a vyzrálá, a to zejména v analytické části a ve zdařilé závěrečné kapitole shrnující a komentující dílčí výsledky bádání. K obhajobě ji proto vřele doporučuju. Uvedené formální nedostatky nejsou takového rozsahu, abych byla nucena navrhnout snížení klasifikace. Práci hodnotím známkou výborně.

V Praze dne 15. 6. 2016

PhDr. Alice Flemrová, Ph.D.

Vedoucí práce

